

Forhandlinger og paa Grundlag af indhøstede Oplysninger fuldt ud billiget. Østers-Kompagniet har i Foraaret 1913 tilsendt Landbrugsministeriet en Skrivelse, hvori det peger paa, hvad ogsaa Direktøren for Biologisk Station Dr. G. Petersen har paavist, at Østersfiskeriet i Limfjorden har naaet et kritisk Punkt, fordi de uhyre Tangmasser bevirker, at Østersyngelen vanskeligt kan sætte sig fast og ikke faa de rette Betingelser for at leve og udvikle sig. Det, der forekommer mig at være Kærnen i denne Sag, er Spørgsmaalet om, hvorvidt den rationelle Drift, der har givet saa glimrende Resultater i England, Holland, Frankrig og Amerika, skal forsøges her. Og her maa vist alle erkende, at det er rigtigt, at disse Forsøg gøres. Det næste Spørgsmaal, synes jeg, maa blive dette: Hvilket er nu rigtigst, at Staten selv udfører disse Forsøg, eller at de bliver udført af de nuværende Forpagtere, vel at mærke under Statskontrol? Det er det Alternativ, man har at afgøre. Og som vi alle ved, er Statsdrift som Regel ikke billig, hvorfor Statsdrift paa dette Omraade neppe vil blive praktisk. Jeg tror derfor, at Ministeren har handlet rigtigt ved at overdrage de nuværende Forpagtere baade en Ret og en Pligt til at foretage disse Forsøg med rationel Drift, vel at mærke under Statskontrol, og det forekommer mig ogsaa, at Ministeren har opnaaet forsvarlige Betingelser. Det eneste reelle, Forpagterne har opnaaet, er, at de har faaet Kontrakten forlænget 3 Aar, fra 1920 til 1923, vel at mærke mod at give en Smule højere Forpagtningsafgift. Men hvad opnaar saa Staten? Staten opnaar, at Forpagterne skal blive ved med at svare 145,000 Kr. aarlig samt $\frac{1}{2}$ Øre pr. Stk. af det Antal Østers, der fiskes ud over 4 Millioner, dog ikke ud over 6 Millioner i det mindste ikke inden 1920. Dernæst opnaar Staten, at Selskabet skal anvende 200,000 Kr. til disse Forsøg paa en rationel Drift, og regner man med en 8-aarig Periode, bliver det 25,000 Kr., som Selskabet aarlig skal anvende til disse Forsøg. Endelig opnaar Staten — og det betragter jeg som det vigtigste —, at det Vandareal, som Selskabet nu har Ret til at befiske, og som har en Størrelse af 17,000 ha, indskrænkes til omtrent 5,000 ha. Dette har en overordentlig stor Betydning særlig ved, at den Uenighed og de Sammenstød, der let kan opstaa mellem Selskabet og Fiskerne, derved vil blive betydelig formindsket. Dersom Ind-

førelsen af en rationel Drift efter udenlandsk Mønster kan faa den Virkning, at der i Limfjorden paa 5,000 ha Vandareal kan fiskes flere Gange saa meget som det, der nu fiskes paa 17,000 ha, synes jeg, der er naaet et godt Resultat, og saa forekommer det mig, der ikke er nogen Grund til at anke over den Ordning, Ministeren har truffet.

Til Slutning skal jeg endnu sige et Par Ord angaaende de Udtalelser, vi nu har hørt af det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk), angaaende Uddybningen af Storaagens Udløb i Nissum Fjord. Jeg kan godt forstaa hele den Sag, og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem fra Lemvig er meget interesseret i at faa den ordnet. Efter de Undersøgelser, der har været levnet mig Tid til at gøre, er jeg ogsaa kommet til det Resultat, at Staten i Virkeligheden skylder Lodsejerne derovre noget, fordi det store Udtørningsforetagende, der i sin Tid blev udført af det engelske Selskab, blev iværksat mod Lodsejernes Ønske. Selskabet fik Koncession i Henhold til en Kendelse, som blev afgivet af en Landvæsenkommission, men som Beboerne ikke havde givet deres Tilslutning, og jeg finder det derfor rigtigt, at der paa Finansloven kommer en Bevilling til Uddybning baade af det nordlige og sydlige Udløb, og jeg mener, at det Tal, jeg i Gaar nævnede, lidt over 20,000 Kr., kunde være passende. Jeg antager, som sagt, at den højtærede Minister vil fremkomme med Forslag i saa Henseende.

Markvorsen: Den ærede Ordfører (Rasmus Hansen) taler bestandig om Forlængelse af den omtalte Kontrakt, men her er ikke Tale om nogen Forlængelse, det er en helt ny Kontrakt, der er oprettet. Den gamle Kontrakt var paa 5 Aar, men den Kontrakt, der her er Tale om, er, saa vidt jeg kan skønne, paa 9 Aar. Derefter gjorde den ærede Ordfører ligesom Ministeren opmærksom paa, at det var en meget lille Erstatning, Forpagterne kommer af med aarlig. Det er maaske rigtigt nok, det kender jeg ikke saa nøje, men naar Redskaberne er lovligt afmærkede, og naar vel at mærke Fiskerne kan paavise, at Skraberne er gaaet hen over dem, kan de faa Erstatning, ellers har de intet lovligt Krav derpaa, og jeg tvivler om, at Fiskerne stiller Krav, naar de ved, at de ikke kan faa Erstatning. Det var kun disse Bemærkninger, jeg ønskede at gøre.